

Ell no ho faria

Un relat de: [XVI](#)

Allà palplantat, al davant d'ells mentre el vehicle familiar llisca per la via principal nord, amb el gest desorientat, tot i que podria passar, ben bé, per expressió de dolor o tristesa; s'atura en sentir que s'aproximen, de segur que els ha detectat per les vibracions que produeixen en excés els vehicles d'aquell model, això diuen totes les publicacions especialitzades i d'això duu ell tres anys queixant-se sense que, per ara, es puguin permetre el luxe de canviar-lo per un de més silenciós o potent.

-Papa -la veu del seu fill de sis anys arriba tremolosa des del darrere-. On va?

El pare es gira. L'alarma no sona perquè el pilot automàtic està connectat i ell ho aprofita per mirar a través del vidre posterior la figura que va quedant enrere. Amb una carícia a la cama intenta subornar el seu fill confiant que li perdoni la resposta. Al seu costat, la Núria, no fa cap gest per recolzar-lo.

-És com el "robi", no?

El Jaume sent una fiblada a l'estómac quan sent el seu fill pronunciar el nom. No van ser gens originals en adquirir-lo, el noranta per cent dels robots domèstics de la dècada es devien dir "robi". Recorda amb claredat aquell dia. Era dissabte, feia un sol espaterrant, i tant bon punt el va veure, l'Albert va obrir els ulls com si fossin plats. -Li direm "robi"- va dir amb un d'aquells rampells totalitari que tenen les criatures de tres anys i va estar tres setmanes amb un somriure d'orella a orella. El tal "robi" va resultar l'accessori perfecte: la mascota, el germà, la rentadora, l'escaquista, fins i tot era capaç de reproduir música clàssica amb una qualitat superior a la del seu obsolet equip d'alta fidelitat.

-Era el "robi", no?

El Jaume es gira i fixa la vista al taulell d'instruments, cercant alguna excusa per deixar de pensar-hi. Fa tres anys els robots domèstics no eren com ara. La tecnologia sempre avança molt ràpida. Aquell model... Eren tots molt iguals, era quasi impossible distingir-los. El "robi"? Aquell pobre robot abandonat podia ser qualsevol. Què esperaven? Si l'empresa fabricant desapareix sense deixar rastre i ningú es fa càrrec del manteniment... Esperen que conservem a casa una màquina que es pot espatllar i fer mal a la família? Han donat alguna alternativa? I que no ens vinguin amb recollides selectives pagant xifres astronòmiques. A més, la culpa és de qui els programa; haver posat una directriu que els fes tornar a la fàbrica, o a una deixalleria... Si com a mínim el nou pis que els van assignar hagués estat un xic més gran, o haguessin tirat endavant allò de subvencionar el consum energètic de les unitats domèstiques. No, no hi havia alternativa.

El Jaume mira el monitor per comprovar que no els segueix. És ridícul i ho sap: encara que volgués no els podria seguir a aquesta velocitat, però per un moment quan se li acostaven i s'ha girat juraria que els havia reconegut.